

[Thorkil Kristensen.]

så skal vi senest i oktober måned, når rigsdagen kommer ind igen, se på spørgsmålet påny.

Om dette vil jeg gerne sige, at så begynder det jo at haste, for vi er mange, der har en fornemmelse af, at hvis vi ikke får gjort det virkelig afgørende fremskud for liberaliseringen — med afgørende tænker jeg her særlig på færdigvarer —, får dette gjort, medens vi har gode høstforhold, og medens vi har Marshallhjælp, så er det meget svært at se, hvordan vi overhovedet nogensinde skal få det gjort, og så er der den fare, at den danske økonomi skal blive stikkende i den blindgyde, vi er kommet ind i i øjeblikket. Derfor er det efter min mening afgørende, at man til efteråret kan tage virkelig fat på at skyde liberaliseringen fremad.

Hvordan nu de naturlige betingelser vil forme sig til den tid, det ved vi ikke nøje. Vi håber på en god betalingsordning, vi håber på en god høst, og det er muligt, at nationalbudgettet overhovedet er lidt for pessimistisk. Men selvom dette skulle være tilfældet, så betinger det jo ikke i sig selv det store fremskud, for vi skulle gerne samle nogle reserver op for at have noget at stå imod med den dag, Marshallhjælpen hører op, og det er jo om to år godt og vel.

Jeg retter derfor et sidste spørgsmål til den højtærede handelsminister: Hvis forholdene til efteråret ikke af sig selv har forbedret sig så meget, at et *betydeligt* fremskud for liberaliseringen derved er muligjort, vil regeringen da gøre alvor af sin tidligere talen om ved finanspolitiske indgreb at tilvejebringe de naturlige betingelser for dette fremskud for liberaliseringen? Hvis regeringen stadig til den tid ikke vil bruge finanspolitikken — trods sin tidligere talen derom —, har regeringen da andre midler, og i så fald hvilke?

Viggo Starcke: Der har fra mange af de gamle partiers side her i dag været fremført en del bedrøvelige betragtninger, men ind imellem disse kom der et par små friske bemærkninger fra det ærede medlem hr. Aksel Møller, som fremførte nogle synspunkter om vikingetiden og om Regnar Lodbrog, hvori han også inddrog mit navn.

Nu er folk i almindelighed tilbøjelige til at betragte vikingerne udelukkende som sørøvere; man glemmer, at de var sørøvere på en tid, hvor alle nationer, som havde kyststrækninger, var sørøvere. Men vikingerne var først og fremmest handelsfolk og søfolk. Og så havde de en ting, som vi mangler i dag: de havde mod, og de havde tro på sig

selv, og de havde en uhyre realistisk betragtning af handelspolitikken, idet de var klar over, at deres interesse lå i importen. Læser man sagaerne igennem, vil man studse over, hvor umådelig mange beretninger der findes om vikinger, der sejler ud med deres varer, og om vikinger, der sejler hjem med andre varer, som de har tilhandlet sig. De varer, de sejler hjem med, er altid varer, som de hellere vil have end de varer, de eksporterer, og mellem dem var der mange færdigvarer. De havde simpelthen ingen vareforsyningslov dengang. De var uhyre foretagsomme, og vi kunne godt lære meget af dem, jeg tror også det ærede medlem hr. Aksel Møller, for han må ikke tro, at Regnar Lodbrog, det er bare en mand med lodne bukser.

Nu er det sådan — det skal ikke skjules —, at i visse perioder var vikingerne sørøvere. Jeg anbefaler ikke sørøveri, men jeg anbefaler alligevel at betragte denne periode med interesse, for i de normale handelsperioder betalte vikingerne altid deres import med en eksport, men i de perioder, hvor de var sørøvere, nøjedes de altså med importen.

Ministeren for handel, industri og søfart

(Krag): Jeg skal begynde med at forsøge på at besvare de spørgsmål, det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen har stillet til mig. Det ærede medlem indledte sine betragtninger med at udtale, at han ikke var i tvivl om, at alle medlemmer i denne sal, også de socialistiske, ville være enige i, at restriktioner i udenrigshandelen ikke i sig selv kunne være noget godt, og det vil jeg gerne have lov til at erklære, at jeg er ganske enig med ham i.

Dernæst går det ærede medlem ind på en nærmere vurdering af valutasisituationen og mener ud fra visse tal over udviklingen på nationalbankens balance at kunne slutte, at valutastillingen næppe er så dårlig, og at udsigterne for dens udvikling fremover næppe er så mørke, som det fremgår af balanceplanen og nationalbudgettet.

Det tal, det ærede medlem hæfter sig ved, er et tal, der viser, at nationalbankens balance i de første fire måneder af 1950 kun er blevet forringet med cirka det samme beløb som i fjor. Nu tror jeg desværre ikke, at det tal giver det hele og fulde billede af situationen. De betalinger, der går ud og ind af nationalbanken, kan jo være påvirket af så mange faktorer af midlertidig og tilfældig karakter, at man ikke helt og fuldt kan holde sig til dem, når man skal have en virkelig omfattende vurdering. Mere sikkert er det at tage tallene for underskuddet på betalingsbalancen fra måned til måned eller, hvis man ikke har det, så i alt fald under-